

Õpetamisest

Pärast üht hariduskonverentsi mõtisklesin lennujaamas kuuldu-nähtu üle ja tegin enda jaoks avastuse: niikaua kui õpetajad õpetavad vaid matemaatikat, eesti keelt ja keemiat, ei ole see ju see, mida me tegelikult vajame. Õpetajad peaksid õpetama lapsi. Õpetama, kuidas elada, suhelda, valikuid teha, ning kasutama selleks matemaatikat, keeli ja keemiat.

See oli endalegi üllatav. Elamiseks vajalikke oskusi ei õpetata koolis piisavalt. Ma ei viska kivi õpetajate kapsaaeda – nemad teevad just seda, mida nad on õppinud ja mis on nende ülesanne koolisüsteemis: õpetada õppeaineid. Nii toimivad ka nende kolleegid mujal maailmas.

Aastatuhandeid kasvasid lapsed kodus vanemate, vanavanemate, õdede-vendadega ja õppisid nende kõrval elu ning elamiseks vajalikku iga päev. Siis hakkasid lapsed käima koolis, kus õpetati õppeaineid. Ülejäänud aja olid nad ikka perega: koos tehti talu- või muid töid ning õpiti eluks vajalikke teadmisi ja oskusi.

Elmise sajandi keskpaigast on kodutööde hulk enamikul peredel oluliselt vähenenud, vanemad käivad tööl mujal. Lapsed seda ei näe ning sageli ei teagi, mida ja kuidas vanemad tööl teevad.

Nõnda kasvavadki paljud lapsed üles nii, et õpivad küll õppeaineid, kuid mitte seda, kuidas elada, tööd teha ja kuidas koolis õpitud teadmisi elus kasutada. Ansambli Apelsin oli kunagi väga hea laul “Tean, ei tea”. Esmapilgul lõbus, kuid tegelikult pigem kurb, sest just nii see ju on, nagu laul räägib.

Nüüd, mõtisklust kirja pannes, saan aru, et see ei ole mitte minu mõttemäng, vaid seda tunnetavad paljud inimesed. Miks muidu on praegu nii palju koolitusi, nõndalalõpu- ja internetiseminare järgmistel teemadel: kuidas suhelda, kuidas säilitada suhet; kuidas olla õnnelik; kuidas... ja 10 nippi, kuidas...; 7 asja, mida peaksid tegema, et... jne.

Koolituste suur hulk näitab, et inimesed vajavad seda kõike. Need on eelkõige täiskasvanutele, kes on juba elus raskustega kokku puutunud, vigu teinud ja tahavad nüüd midagi muuta. Vanemad, kes on nn õnnelikult elamise koolitustel käinud, on suure tõenäosusega oma lastelegi eeskujuks ja õpetajaks. Kuid kõik ju ei käi koo-

“ Paljud lapsed kasvavadki üles nii, et õpivad küll õppeaineid, kuid mitte seda, kuidas elada, tööd teha ja kuidas koolis õpitud teadmisi elus kasutada.

litustel ja paljud ei saa seda endale lubada. Osal inimestel pole seda vajagi, sest nendel on olnud õnn elutarkust õppida kodus.

Kuidas jõuda nii kaugemale, et elamise õpetust saaksid kõik nii kodus, koolis kui ka lasteaias? On ju suurim eesmärk ja väärtus olla oma eluga rahul ning õnnelik.

Epp Veski, ARST, PSÜHHOTERAPEUT